

Wijziging van de artikelen 71 en 245 van het Wetboek van Strafrecht en artikel 310 van Boek 3 van het Burgerlijk Wetboek (verjarings- en klachttermijnen zedendelicten)

VERSLAG VAN DE VASTE COMMISSIE VOOR JUSTITIE¹

Vastgesteld 25 mei 1994

Het voorbereidend onderzoek gaf de leden van de fractie van **D66** aanleiding tot het formuleren van de onderstaande vragen.

1. Voor de termijnen van verjaring kent ons Wetboek van Strafrecht een systeem. Alleen voor enkele misdrijven wordt van dit systeem afgeweken. Wat zijn de bijzondere redenen om ook voor dit delict af te wijken van het verjaringsstelsel?

2. Hoe groot is het aantal aangiften bij de politie van dit delict per jaar en hoe groot is het aantal vervolgingen en het aantal veroordelingen? Hoe groot is het aantal in verzekeringstellingen van gevallen van voorlopige hechtenis waar geen veroordeling op volgt?

3. Wat is de betekenis van strafrechtelijk ingrijpen in deze relatie-delicten? Wat zijn de positieve effecten van een veroordeling voor het slachtoffer? Zijn er niet ook negatieve effecten voor het slachtoffer? Wat zijn, na zo vele jaren, de effecten van het strafrecht voor de dader en zijn onmiddellijke relaties (de zg. «netwerkslachtoffers» van de strafrechtspleging)?

4. Wat zijn de effecten van de aangifte voor het vermoedelijke slachtoffer en voor de verdachten, in het bijzonder wanneer de aangifte niet tot bewijs en veroordeling leidt? Wat betekent de aangifte voor de onmiddellijke relaties van het vermoedelijke slachtoffer en van de verdachte?

5. Is er niet een bijzondere deskundigheid nodig voor verhoren in zedenzaken? Hoe kan deze deskundigheid worden getoetst en vastgesteld? Wat zijn de ervaringen met de bijzondere deskundigheid in deze? Is het in deze zaken niet van het grootste belang dat in de processenverbaal zowel vragen als antwoorden worden vermeld (bandrecorderweergaven)?

6. Inmiddels zijn nieuwe onderzoeksgegevens bekend uit de V.S. waaruit zou blijken dat vooral de verklaringen c.q. aangiften van meerderjarigen na verloop van jaren niet steeds betrouwbaar zijn. Kan de minister de Kamer inlichten over de ervaringen en onderzoeksresultaten in deze,

¹ Samenstelling:

Leden: Fleers (CDA), Glasz (CDA), Wagemakers (CDA), (voorzitter), Mastik-Sonneveldt (PvdA), Van Veldhuizen (PvdA), Glastra van Loon (D66), Vriesekoop (D66), Heijne Makkreel (VVD), Talsma (VVD), Bolding (GroenLinks), Holdijk (SGP), Schuurman (RPF) en Veling (GPV).

ook die welke bekend zijn bij de Stichting Rechtshandhaving en criminaliteit te Leiden?

7. In de memorie van toelichting worden de belangen van het slachtoffer en van het strafrecht door elkaar behandeld. Is het slachtoffer steeds met bestraffing van de dader gediend?

8. De ratio van het wetsvoorstel is dat strafvervolgning pas plaatsvindt nadat het slachtoffer een proces van verwerking heeft doorlopen. Is het juist dan t.b.v. het slachtoffer nog wel gewenst dat deze alsnog in een strafprocedure verwickeld wordt? Wordt het slachtoffer door de verlenging van de verjaringstermijn niet opgezaald met een extra probleem?

9. Terecht wordt het slachtoffer in het algemeen een belangrijkere rol toegekend bij de strafrechtspraak. Door dit wetsvoorstel gaat die rol veel verder dan gebruikelijk. Waarom zou deze nieuwe rol van het slachtoffer beperkt moeten worden tot de toch al moeilijk bewijsbare zedendelicten?

10. Opent het wetsvoorstel niet mogelijkheden om een strafklacht instrumenteel te gebruiken voor andere doelen dan waarvoor dit is bestemd, zoals thans al in echtscheidingsprocedures voorkomt?

Vertrouwende dat deze vragen tijdig zullen worden beantwoord, acht de commissie de openbare beraadslaging over het onderhavige wetsvoorstel voldoende voorbereid.

De voorzitter van de commissie,
Wagemakers

De griffier van de commissie,
Hordijk